

Arrest

nr. 269 534 van 8 maart 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Terhulpsesteenweg 187
1170 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 29 mei 2021 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 31 mei 2021.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 juni 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 9 september 2021 en op 28 september 2021.

1.3. Op 27 oktober 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 oktober 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Shiraz en bent u Iraans staatsburger. In Iran had u een katholieke vriend M.(...) J.(...). U wou zich aanvankelijk niet met zijn religie bemoeien maar op een dag kon u uw nieuwsgierigheid niet bedwingen en jullie raakten aan de praat over het christendom. M.(...) J.(...) nodigde u uit op zijn christelijke bijeenkomsten in familiale sfeer maar u zag het niet zitten om hieraan deel te nemen. Omdat uw interesse in het christendom gewekt was en omdat u zich er verder in wilde verdiepen besloten jullie een studio te huren om daar met zijn tweeën de Bijbel te bestuderen. Via een makelaar die bevriend was met uw vader kon u aan een democratische prijs over een studio beschikken en eind bahman 1396 (Perzische kalender, stemt overeen met januari-februari 2018 in de Gregoriaanse kalender) kwamen jullie een eerste keer samen. De dag voor Nowruz, op 29 esfand 1396 (20 maart 2018), stond jullie vierde ontmoeting gepland. U ging naar het immokantoor maar meneer K.(...), de makelaar die met uw vader bevriend was en die gewoonlijk de studio regelde, was niet aanwezig. U belde meneer K.(...) en slaagde er uiteindelijk zo toch in om sleutels van een studio te krijgen. Vervolgens ging u naar de studio maar uw vriend kwam niet opdagen. De makelaar, die dacht dat u met een meisje had afgesproken, had echter argwaan gekregen en verraste u met een bezoek van de politie. De politie doorzocht de studio en vond in uw tas een Bijbel. Hierop werd u meegenomen naar het politiekantoor en arresteerde men u. Na tien dagen kwam u vrij op borg en nog eens vier of vijf dagen later werd u gedagvaard voor de rechtbank. U werd veroordeeld tot 65 zweepslagen, die uw vader kon afkopen, en drie jaar voorwaardelijke gevangenisstraf. Na uw vrijlating sprak u opnieuw af met M.(...) J.(...) en u vertelde hem wat er gebeurd was. M.(...) J.(...) besloot om jullie ontmoetingen stop te zetten waarop u hem om een Bijbel vroeg. Na de schoolvakantie gaf M.(...) u op school de beloofde Bijbel maar u vergat het boek uit uw tas te halen. Tijdens een routinecontrole op gsm's ontdekte de vice-directeur uw Bijbel waarop u wegvluchtte uit school. U verstopte zich eerst in het atelier van uw vader en vervolgens in een fabriek. Uiteindelijk besloot u de stad te verlaten en trok u naar Teheran waar het idee begon te rijpen om naar Griekenland te reizen. U vertrok naar Urmia aan de grens met Turkije en wachtte daar af hoe de situatie zou evolueren. Na een verblijf aan de grens van ongeveer een maand vernam u dat er een dagvaarding was toegekomen waarop u besloot om het land te verlaten. Uw vader trachtte u alsnog te overhalen om uw straf uit te zitten en in Iran te blijven maar uw besluit stond vast. Via Turkije, waar u een vijftal maanden verbleef, reisde u naar Griekenland. Tijdens het jaar dat u in Griekenland verbleef volgde u Bijbelstudie in de 'George-kerk' en liet u zich dopen. Na een verblijf van een jaar in Griekenland vertrok u er om uiteindelijk na verschillende maanden in Servië en nog eens een jaar in BosniëHerzegovina op 29 mei 2021 in België aan te komen en er op 31 mei 2021 om internationale bescherming te verzoeken. U vreest dat u bij terugkeer vervolgd zal worden door de Iraanse autoriteiten en dat u onder andere de voorwaardelijke straf waartoe u veroordeeld werd zal moeten uitzitten. In België ging u een keer naar een kerk maar u begreep de mensen er niet omdat ze Frans spraken. U houdt zich online bezig met het christendom, u bent op het internet actief in een christelijke Telegramgroep en u plaatst christelijke posts op uw Facebookprofiel.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje) en een attest van The Voice Of Truth waarmee u wenste aan te tonen dat u in Griekenland gedoopt werd. Na uw onderhoud bezorgde u het Commissariaat-generaal een screenshot van uw Facebookprofiel en een link naar een door u geconsulteerd christelijk Instagram- en Telegramprofiel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst heeft u uw geloofsactiviteiten in Iran door een fundamentele tegenstrijdigheid niet aannemelijk gemaakt. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u twee maanden voor uw vertrek overtuigd werd door uw vriend M.(...) J.(...) om u te bekeren, dat u een keer per week deelnam aan religieuze vieringen en dat er een vijftiental mensen aanwezig waren, terwijl u op het Commissariaat-generaal verklaarde dat uw christelijke activiteiten in Iran eruit bestonden dat u samen met uw vriend M.(...) J.(...) een viertal keer in de drie maanden voor uw vertrek uit Iran voor een dag een studio huurde om samen het christendom te bestuderen en dat enkel jullie twee daarbij aanwezig waren (CGVS I, p. 8-10; p. 16; vragenlijst CGVS ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd, zei u dat u weliswaar lid was van een groep van vijftien personen die onder meer bestond uit M.(...)s familieleden, maar ontkende u gezegd te hebben de bijeenkomsten van deze groep elke week bijgewoond te hebben. Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan niet als afdoende uitleg weerhouden worden (CGVS I, p. 16). Dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u wekelijks deelnam aan religieuze groepsbijeenkomsten terwijl u op het Commissariaat-generaal verklaarde dat u in totaal maximaal vier keer met uw vriend samenkwam om het christendom te bestuderen in de beslotenheid van een gehuurde studio, ondergraaft op zich reeds de geloofwaardigheid van uw beweerde geloofsactiviteiten in Iran.

Het is ook opmerkelijk dat u tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde dat u niet wist hoelang M.(...) J.(...) reeds christen was, terwijl u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud wist te vertellen dat hij van bij zijn geboorte opgevoed werd als christen (CGVS I, p. 15; CGVS II, p. 13). Door deze incoherentie komt de geloofwaardigheid van M.(...) J.(...)s profiel als bekeerde christen die u de weg toonde naar het christendom op de helling te staan.

Verder kan er nog opgemerkt worden dat, ofschoon u verklaarde onder invloed van M.(...) J.(...) in Iran bekeerd te zijn, u géén geloofsactiviteiten had in Turkije, waar u een vijftal maanden verbleef, in Servië, waar u een drietal maanden verbleef, en in Bosnië-Herzegovina, waar u ongeveer een jaar verbleef. Uw rechtvaardiging, met name dat de meerderheid van de mensen er moslim zijn, overtuigt niet. Zo blijkt voor wat bijv. Bosnië betreft, in tegenstelling tot uw beweringen dat zo'n 90% van de inwoners er de islam aanhangen, 45% van de bevolking christelijk te zijn. Dat u ondanks uw beweerde bekering in Iran in landen waar u openlijk het christendom zou kunnen belijden, zoals Turkije, Servië en Bosnië Herzegovina, niet tot geloofsactiviteiten komt, is bijzonder frappant en zet de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw bekeringsproces in Iran in gang is gezet ernstig op de helling (CGVS I, p. 16).

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bekering en uw geloofsactiviteiten in Iran blijkt tot slot ook uit het feit dat u quasi geen kennis heeft van het christelijk geloof ofschoon u, althans volgens uw verklaringen, reeds drie jaar bekeerd bent en u reeds in Iran begonnen zou zijn met het bestuderen van de Bijbel. Gevraagd naar de betekenis van Pasen, antwoordde u twee keer foutief: u zei enerzijds dat het is wanneer Jezus gekruisigd werd en anderzijds dat het de dag is dat Jezus van de aarde naar de hemel vaart (CGVS I, p. 18). Het is zeer vreemd dat u als zelfverklaarde christen niet eens weet dat men op Pasen viert dat Christus is opgestaan uit de dood. Immers, de verrijzenis van Jezus raakt aan de essentie van het christelijk geloof. Verder is de betekenis van Pinksteren u totaal onbekend, kent u Judas Iskariot niet, weet u niet wie de apostelen en de evangelisten zijn, verwees u, gevraagd naar voorbeelden van een parabel, enkel naar Jezus' mirakels en kende u als katholiek het verschil niet tussen het katholicisme en het protestantisme (CGVS I, p. 16; p. 18). Dat u op de meest eenvoudige vragen over uw beweerde geloof geen begin van antwoord kon formuleren tast de geloofwaardigheid van uw beweerde in Iran reeds ontstane interesse voor het christendom in bijzonder ernstige mate aan.

Dat u totaal geen kennis had over het christelijk geloof, dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw geloofsactiviteiten in Iran en dat u niet naar de kerk gegaan bent in Turkije, Servië en Bosnië-Herzegovina, waar u telkens geruime tijd verbleef, (en, zoals infra zal blijken, op één keer na niet naar de kerk gaat in België) ondermijnt fundamenteel de geloofwaardigheid van uw bewering dat u zich tot het christendom bekeerde.

Aangezien er aan uw bekering en interesse voor het christendom geen enkel geloof gehecht kan worden kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen ten gevolge van uw bekering in Iran.

Dit wordt bevestigd doordat u ronduit tegenstrijdige verklaringen aflegde over de problemen die u in Iran ervaren zou hebben. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u twee keer gearresteerd werd door de Nirouye Entezami – over een eventuele ontsnapping sprak u niet –, terwijl u op het Commissariaat-generaal slechts gewag maakte van één enkele arrestatie door de politie: de tweede keer dat u in de problemen kwam was op school toen u gecontroleerd werd door de onderdirecteur en

toen slaagde u erin te ontsnappen (Vragenlijst CGVS ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.1; CGVS I, p. 10-12; p. 16). Bovendien verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u twee keer gearresteerd werd tijdens religieuze vieringen terwijl u op het Commissariaat-generaal verklaarde dat u de eerste keer gearresteerd werd toen u vruchteloos op uw vriend wachtte in een gehuurde studio en dat u de tweede keer, toen men een Bijbel aantrof in uw boekentas en toen u kon ontsnappen, op school was (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5; CGVS I, p. 10-11). Hiermee geconfronteerd, herhaalde u onder meer dat u de eerste keer gearresteerd werd en dat u de tweede keer kon ontsnappen. Deze uitleg kan niet weerhouden worden. Een louter vasthouden aan één versie van de feiten kan immers niet als afdoende uitleg voor dergelijke tegenstrijdige verklaringen worden weerhouden. U wierp nog op dat u niet wist wat er vertaald werd (CGVS I, p. 17). Deze repliek is ook niet ernstig. Naast het feit dat u bij het begin van uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal geen opmerkingen had over uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS I, p. 3), verklaarde u immers expliciet dat het verslag u werd voorgelezen in het Farsi en u tekende het voor akkoord (Vragenlijst CGVS ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken; CGVS I, p. 17). Dat u geconfronteerd met het feit dat u tekende voor akkoord verklaarde dat het u werd voorgelezen maar dat u niet wist wat er werd genoteerd, is ook niet afdoende als uitleg. De medewerkers van de Dienst Vreemdelingenzaken die uw verklaringen noteren hebben er immers geen enkele baat bij om uw verklaringen verkeerd te noteren (CGVS I, p. 17). Gelet hierop kan er aan de door u beweerde arrestatie(s) en aan uw beweerde ontsnapping na een routinecontrole op school geen enkel geloof meer worden gehecht.

Dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan de door u beweerde problemen, blijkt ten slotte uit het feit dat u gevraagd werd om binnen de vijf dagen na uw tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal juridische documenten neer te leggen waaruit uw problemen blijken (CGVS I, p. 19; CGVS II, p. 7) maar dat u vooralsnog geen enkel bewijs heeft voorgelegd noch een plausibele verklaring aan het Commissariaat-generaal heeft overgemaakt voor het nog steeds ontbreken ervan. Dat u geen enkel bewijs kan neerleggen terwijl er in uw verklaringen sprake is van een borgstelling, meerdere dagvaardingen en een veroordeling tot een voorwaardelijke straf, is op zijn minst zeer vreemd temeer daar u in Iran een advocaat had (van wie u zich de naam evenwel niet herinnerde (CGVS II, p. 7)) en u beloofde om hem te contacteren om bijkomende documentatie over uw dossier te verkrijgen (CGVS II, p. 7-8).

Uit het voorgaande blijkt dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas.

Dat er aan uw geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kan worden gehecht vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde voortgezette (beperkte) geloofsactiviteiten in Europa. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers ook aan uw motivatie om zich in Griekenland te laten dopen en om in België één keer een kerk te bezoeken geen geloof meer worden gehecht. Er kan dan ook besloten worden dat u zich om opportunistische redenen (online) in het christendom verdiept en christelijk geïnspireerde boodschappen op uw Facebookprofiel plaatst.

In dit verband kan nog opgemerkt worden dat er vraagtekens kunnen geplaatst worden bij uw beweerde doopsel twee jaar geleden in Griekenland (CGVS I, p. 3; p. 14-15). Immers, het door u neergelegde attest d.d. 18 februari 2020 dat volgens u uw doopsel zou moeten staven (CGVS II, p. 4) vermeldt enkel dat u vijftien uur Bijbelstudie volgde – u beweerde gedurende twee à drie maand om de twee dagen anderhalf uur les gevolgd te hebben (CGVS II, p. 6) – en maakt nergens gewag van een doopsel. U werd gevraagd om binnen de vijf dagen na uw tweede persoonlijk onderhoud alsnog een attest neer te leggen waaruit ondubbelzinnig blijkt dat u gedoopt bent en waarin de data van uw doopsel vermeld staan maar er dient vastgesteld te worden dat u geen doopselattest heeft neergelegd noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan. Dat u enerzijds wel uw deelname aan een vijftien uur durende Bijbelopleiding kon aantonen, maar dat u uw doopsel niet ondubbelzinnig kon aantonen, is bevreemdend. Bovendien is het opmerkelijk dat u zich als zelfverklaarde katholiek zou laten dopen in een baptistische kerk (die volgens u toch katholiek was). Immers, in weerwil van uw beweringen blijkt de kerk die u consequent de 'George-kerk' noemde (i.e. The Voice of Truth) niet katholiek te zijn (CGVS I, p. 15; CGVS II, p. 4; p. 12).

Dat u (de oprechtheid van) uw beweerde bekering niet aannemelijk heeft gemaakt, blijkt tevens uit het zeer merkwaardige feit dat u sinds uw aankomst in België tot aan uw tweede onderhoud, i.e. in meer dan drie maanden tijd, amper één keer een kerk bezocht heeft. U antwoordde, gevraagd naar uw geloofsactiviteiten in België, dat u nog geen lid bent en dat u nergens naartoe geweest bent. U ging wel een keer naar een kerk maar alle mensen spraken er Frans en u werd genegeerd (CGVS I, p. 16; CGVS II, p. 12). Dat het vervoer moeilijk is en dat uw opvangcentrum afgelegen is, is geen overtuigende uitleg voor uw ontbrekende kerkgang: er zijn immers verschillende katholieke kerken in de buurt van Hotton. Dat u in België, ofschoon religie een gemeenschapsgebeuren is, geen geloofsactiviteiten in

gemeenschap ontwikkeld heeft noch overtuigende pogingen heeft ondernomen om aan een dergelijk gemeenschapsgebeuren deel te nemen, tast aanzienlijk (de oprechtheid van) uw beweerde geloofsovertuiging aan.

Gelet op het voorgaande heeft u niet aangetoond in Europa vanuit een oprechte overtuiging christelijke activiteiten te hebben ontwikkeld. U heeft bijgevolg evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

Het feit dat u in Griekenland beperkte geloofsactiviteiten heeft gehad en het feit dat u bewijzen kan neerleggen dat u op sociale media christelijk getinte boodschappen plaatst en lid bent van een christelijke instagram- en telegramgroep waar teksten worden gedeeld (CGVS II, p. 11-12) doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Dat u dergelijke beperkte geloofsactiviteiten heeft, wil immers niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige en oprechte bekering. Uw geloofsactiviteiten dienen ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Betreffende deze geloofsactiviteiten kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Hier kan volledigheidshalve nog toegevoegd worden dat uw Facebookpagina niet openbaar staat waardoor er quasi niets te zien is van uw christelijke berichten, hetgeen u ook bevestigde (CGVS II, p. 11), en dat, aangezien u niet aangetoond heeft vanuit een oprechte overtuiging christen te zijn en christelijke boodschappen op uw sociale media te plaatsen, het voor u onoverkomelijk zou zijn om deze christelijk getinte boodschappen bij terugkeer naar Iran van uw sociale media te verwijderen.

Wat het feit betreft dat u uw legerdienst nog niet gedaan heeft (CGVS I, p. 18; CGVS II, p. 13), kan vooreerst opgemerkt worden dat u als minderjarige Iran verlaten heeft waardoor u uw legerdienst nog niet kon doen (CGVS II, p. 13). U verklaarde weliswaar uw land te willen dienen, maar dat u dan als christen zou moeten bidden met moslims, hetgeen u niet wilde (CGVS II, p. 13-14). Aan (de oprechtheid van) uw bekering kan echter geen enkel geloof worden gehecht, waardoor uit niets blijkt dat u uw legerdienst bij terugkeer niet alsnog zou kunnen doen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat Iraanse mannen die buiten Iran zijn geboren of die permanent buiten Iran verblijven, ook in dienst moeten. Wel kunnen Iraanse mannen in de dienstplichtige leeftijd, die permanent in het buitenland wonen, een keer per jaar voor de duur van drie maanden op vakantie gaan naar Iran zonder dat zij meteen het leger in moeten voor het vervullen van hun dienstplicht. Bij een langer verblijf dan drie maanden, moeten zij alsnog in dienst of een boete betalen. Bijgevolg kan uit het loutere feit dat u uw dienstplicht nog niet heeft vervuld geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

Wat uw illegaal vertrek uit Iran betreft (CGVS I, p. 18), blijkt uit de beschikbare informatie dat het land verlaten zonder (geldig of persoonlijk) paspoort bestraft kan worden met een geldboete, een gevangenisstraf van twee tot zes maanden of beiden, afhankelijk van de omstandigheden. In de praktijk ontvangt men enkel een boete voor illegaal vertrek. Als men Iran illegaal heeft verlaten, maar voor het vertrek niet werd gezocht door de autoriteiten, dan krijgt men enkel een boete. Indien men werd gezocht door de autoriteiten zal men enkel worden gestraft voor het begane misdrijf, maar niet voor het illegaal verlaten van het land. Bijgevolg kan ook uit uw illegaal vertrek geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratief dossier toegevoegd.

Aan uw identiteit en nationaliteit, zoals deze blijken uit de kopie van uw shenasnameh, wordt niet meteen getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: KB CGVS), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod op willekeur.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt geen nieuwe stavingstukken bij zijn verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 en artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

In zoverre verzoeker nog de schending van artikel 27 van het KB CGVS aanvoert, moet worden benadrukt dat dit artikel werd opgeheven bij koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoeker maakt zijn geloofsactiviteiten in Iran niet aannemelijk nu:

(a) er een fundamentele tegenstrijdigheid zit in zijn opeenvolgende verklaringen met betrekking tot de wijze waarop hij het christendom er zou hebben bestudeerd, (b) verzoekers verklaringen waarbij hij initieel aangeeft dat hij niet wist hoelang M. J. reeds christen was, terwijl hij tijdens zijn tweede

persoonlijk onderhoud voorhoudt dat hij van bij zijn geboorte werd opgevoed als christen de geloofwaardigheid ondermijnt dat M. J. hem als bekeerde christen de weg toonde naar het christendom, (c) de vaststelling dat verzoeker ondanks zijn beweerde bekering in Iran in landen waar hij openlijk het christendom zou kunnen belijden (zoals Turkije, Servië en Bosnië Herzegovina) niet tot geloofsactiviteiten komt, verder de geloofwaardigheid van zijn bekering op de helling zet, (d) verzoeker *quasi* geen kennis heeft over het christelijke geloof ofschoon hij volgens zijn verklaringen reeds drie jaar bekeerd is en hij reeds in Iran begonnen zou zijn met het bestuderen van de Bijbel;

(ii) aangezien er aan verzoekers bewering en interesse voor het christendom geen enkel geloof kan worden gehecht, kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn beweerde problemen ten gevolge van zijn bekering in Iran. Dit wordt bevestigd door de volgende vaststellingen en overwegingen:

(a) verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over de problemen die hij in Iran zou hebben ervaren, (b) verzoeker legt geen enkel bewijs voor zoals juridische documenten waaruit zijn problemen blijken, noch heeft hij een plausibele verklaring aan het Commissariaat-generaal overgemaakt voor het nog steeds ontbreken daarvan en dit terwijl uit zijn verklaringen blijkt dat er sprake is van een borgstelling, meerdere dagvaardingen en een veroordeling, alsook dat hij in Iran een advocaat had;

(iii) dat er aan verzoekers geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn beweerde voortgezette (beperkte) geloofsactiviteiten in Europa,

(a) aangezien zijn bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers ook aan zijn motivatie om zich in Griekenland te laten dopen en om in België één keer naar een kerk te gaan geen geloof meer worden gehecht. Verzoeker heeft zich bijgevolg om opportunistische redenen (online) in het christendom verdiept en christelijk geïnspireerde boodschappen op zijn Facebookprofiel geplaatst, (b) er kunnen bovendien vraagtekens worden geplaatst bij zijn beweerde doopsel twee jaar geleden in Griekenland nu het door hem voorgelegde attest enkel melding maakt van vijftien uur Bijbelstudie die hij volgde en nergens gewag maakt van een doopsel, verzoeker tot op heden geen doopselattest voorlegt noch een plausibele verklaring voor het ontbreken ervan aanbrengt en bovendien blijkt dat de 'George-kerk' waar hij zich zou hebben laten dopen – in weerwil van zijn verklaringen – niet katholiek blijkt te zijn, (c) verzoeker bezocht sinds zijn aankomst in België tot aan zijn tweede onderhoud amper één keer een kerk en toont niet aan dat hij overtuigende pogingen heeft ondernomen om aan een dergelijk gemeenschapsgebeuren deel te nemen, (d) dat verzoeker in Griekenland beperkte geloofsactiviteiten heeft gehad en het feit dat hij bewijzen kan neerleggen dat hij op sociale media christelijk getinte boodschappen plaatst en lid is van een christelijke instagram- en telegramgroep, wil niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige en oprechte bekering. Bovendien blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers van internationale bescherming, evenmin hebben zij veel aandacht voor wat verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet hebben gezet. Het zijn personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – wat verzoeker niet aannemelijk maakt – die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen;

(iv) wat betreft het feit dat verzoeker zijn legerdienst nog niet heeft gedaan, kan vooreerst worden opgemerkt dat hij Iran heeft verlaten als minderjarige waardoor hij zijn legerdienst nog niet kon doen; zo verzoeker verklaarde dat hij weliswaar zijn land wil dienen maar niet als christen wil meebidden met moslims moet worden opgemerkt dat aan (de oprechtheid van) zijn bekering geen enkel geloof kan worden gehecht waardoor uit niets blijkt dat hij zijn legerdienst bij terugkeer niet zou kunnen doen, ook uit de beschikbare informatie blijkt niet dat het loutere feit dat hij zijn dienstplicht nog niet heeft vervuld aanleiding zou geven tot een nood aan internationale bescherming;

(v) wat betreft verzoekers illegaal vertrek uit Iran moet worden opgemerkt dat men hiervoor in de praktijk enkel een boete ontvangt, zodat hieruit ook geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid;

(vi) verzoekers identiteit en nationaliteit, zoals deze blijken uit de kopie van zijn shenasnameh, staan op zich niet meteen ter discussie.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker voert aan dat hij vreest bij terugkeer naar Iran gearresteerd te worden omwille van zijn bekering tot het christendom.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit wat volgt blijkt immers dat aan verzoekers beweerde bekering en interesse voor het christendom geen enkel geloof kan worden gehecht, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde problemen ten gevolge van zijn bekering in Iran.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoeker volhardt immers in zijn vluchtrelaas, herhaalt eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, uit blote beweringen, poneert een vrees voor vervolging, zet een aantal algemene, theoretische beschouwingen uiteen, verwijst naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon en spreekt de gevolgtrekking door de commissaris-generaal tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.5.2.1. Ten eerste wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld als volgt:

“Vooreerst heeft u uw geloofsactiviteiten in Iran door een fundamentele tegenstrijdigheid niet aannemelijk gemaakt. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u twee maanden voor uw vertrek overtuigd werd door uw vriend M.(...) J.(...) om u te bekeren, dat u een keer per week deelnam aan religieuze vieringen en dat er een vijftiental mensen aanwezig waren, terwijl u op het Commissariaat-generaal verklaarde dat uw christelijke activiteiten in Iran eruit bestonden dat u samen met uw vriend M.(...) J.(...) een viertal keer in de drie maanden voor uw vertrek uit Iran voor een dag een studio huurde om samen het christendom te bestuderen en dat enkel jullie twee daarbij aanwezig waren (CGVS I, p. 8-10; p. 16; vragenlijst CGVS ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd, zei u dat u weliswaar lid was van een groep van vijftien personen die onder meer bestond uit M.(...)’s familieleden, maar ontkende u gezegd te hebben de bijeenkomsten van deze groep elke week bijgewoond te hebben. Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan niet als afdoende uitleg weerhouden worden (CGVS I, p. 16). Dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u wekelijks deelnam aan religieuze groepsbijeenkomsten terwijl u op het Commissariaat-generaal verklaarde dat u in totaal maximaal vier keer met uw vriend samenkwam om het christendom te bestuderen in de beslotenheid van een gehuurde studio, ondergraaft op zich reeds de geloofwaardigheid van uw beweerde geloofsactiviteiten in Iran.”

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift beargumenteert dat de “*vermeende tegenstrijdigheden*” tussen het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal niet doorslaggevend zijn om tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas te besluiten, dient te worden opgemerkt dat de vastgestelde tegenstrijdigheid geen betrekking heeft op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit het land van herkomst. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst, *quod non in casu*. De Raad benadrukt in dit verband dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift lijkt te worden betoogd, geenszins kan volstaan om de vastgestelde incoherentie te vergoelijken. Er kan in dit kader volledigheidshalve op worden gewezen dat verzoekers verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen in het Farsi en hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Ook bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal formuleert verzoeker geen opmerkingen over zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 9 september 2021 (hierna: CGVS I), p. 3).

2.3.5.2.2. Verder merkt verzoeker in het verzoekschrift op dat de exacte datum van wanneer M. J. reeds christen was geen doorslaggevend element is voor zijn asielrelaas. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker zelf aangeeft dat M. J. hem in wezen de weg toonde naar het christendom, zodat dit aan de kern van zijn vluchtrelaas raakt en bijgevolg wel degelijk redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij

coherente verklaringen aflegt over het feit of M. J. al dan niet als christen werd geboren en opgevoed. Dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaart dat hij pas later te weten kwam dat M. J. christen was, dat hij niet wist hoelang M. J. reeds christen was en dat verzoeker hem dit niet heeft gevraagd (administratief dossier, CGVS I, p. 15) om tijdens het tweede persoonlijk onderhoud wel expliciet aan te geven dat M. J. geboren is in een familie met christenen en zo ook werd opgevoed (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 28 september 2021 (hierna: CGVS II), p. 12), doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde bekering tot het christendom in Iran. De Raad wijst er nog op dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven.

2.3.5.2.3. De Raad treedt de commissaris-generaal voorts bij waar deze op goede gronden considereert als volgt:

“Verder kan er nog opgemerkt worden dat, ofschoon u verklaarde onder invloed van M.(...) J.(...) in Iran bekeerd te zijn, u géén geloofsactiviteiten had in Turkije, waar u een vijftal maanden verbleef, in Servië, waar u een drietal maanden verbleef, en in Bosnië-Herzegovina, waar u ongeveer een jaar verbleef. Uw rechtvaardiging, met name dat de meerderheid van de mensen er moslim zijn, overtuigt niet. Zo blijkt voor wat bijv. Bosnië betreft, in tegenstelling tot uw beweringen dat zo’n 90% van de inwoners er de islam aanhangen, 45% van de bevolking christelijk te zijn. Dat u ondanks uw beweerde bekering in Iran in landen waar u openlijk het christendom zou kunnen belijden, zoals Turkije, Servië en Bosnië Herzegovina, niet tot geloofsactiviteiten komt, is bijzonder frappant en zet de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw bekeringsproces in Iran in gang is gezet ernstig op de helling (CGVS I, p. 16).”

Verzoeker merkt in het verzoekschrift in dit verband op dat hij geen “Bosnisch, Servisch of Turks” spreekt ter verschoning van het feit dat hij geen geloofsactiviteiten uitoefende in de landen waar hij verbleef na zijn vlucht uit Iran. De Raad kan na lezing van de notities van de persoonlijke onderhouds slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen bedient van een loutere *post factum* verklaring die niet de minste steun vindt in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift vervolgt dat zijn geloofsbelijdenis zich hoofdzakelijk online en digitaal afspeelt en hij deze Bijbelstudie ook heeft aangetoond, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen volgt waaruit blijkt dat zijn kennis over het christelijke geloof ernstige hiaten bevat, alsook dat zijn eventuele (beperkte) geloofsactiviteiten in Europa een opportunistisch karakter vertonen en hetgeen zijn beweerde bekering en interesse in het christendom ondermijnt.

2.3.5.2.4. Verder doet ook de vaststelling dat verzoeker *quasi* geen kennis heeft over het christelijke geloof, ofschoon hij voorhoudt reeds drie jaar bekeerd te zijn en reeds in Iran begonnen zou zijn met het bestuderen van de Bijbel, fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde reeds in Iran ontstane interesse voor het christendom.

Vooreerst dient er in dit verband op te worden gewezen dat van verzoeker, als verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd en die aanvoert omwille van deze bekering problemen te hebben gekend en te worden gevisieerd, in dit kader kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, wat hem ertoe bracht zich af te wenden van de islam, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing terecht uiteengezet:

“Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bekering en uw geloofsactiviteiten in Iran blijkt tot slot ook uit het feit dat u quasi geen kennis heeft van het christelijk geloof ofschoon u, althans volgens uw verklaringen, reeds drie jaar bekeerd bent en u reeds in Iran begonnen zou zijn met het bestuderen van de Bijbel. Gevraagd naar de betekenis van Pasen, antwoordde u twee keer foutief: u zei enerzijds dat

het is wanneer Jezus gekruisigd werd en anderzijds dat het de dag is dat Jezus van de aarde naar de hemel vaart (CGVS I, p. 18). Het is zeer vreemd dat u als zelfverklaarde christen niet eens weet dat men op Pasen viert dat Christus is opgestaan uit de dood. Immers, de verrijzenis van Jezus raakt aan de essentie van het christelijk geloof. Verder is de betekenis van Pinksteren u totaal onbekend, kent u Judas Iskariot niet, weet u niet wie de apostelen en de evangelisten zijn, verwees u, gevraagd naar voorbeelden van een parabel, enkel naar Jezus' mirakels en kende u als katholiek het verschil niet tussen het katholicisme en het protestantisme (CGVS I, p. 16; p. 18). Dat u op de meest eenvoudige vragen over uw beweerde geloof geen begin van antwoord kon formuleren tast de geloofwaardigheid van uw beweerde in Iran reeds ontstane interesse voor het christendom in bijzonder ernstige mate aan."

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven. Immers, door te volharden in zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het minimaliseren van de motieven in de bestreden beslissing, slaagt verzoeker er niet in voormelde motivering in een ander daglicht te plaatsen. De motieven van de bestreden beslissing blijven aldus onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.3.5.2.5. Gelet op het voorgaande kan, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij in Iran zijn bekeringsproces tot het christendom hebben aangevat.

2.3.5.2.6. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde bekering en interesse in het christendom, kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn beweerde problemen ten gevolge van zijn bekering in Iran.

Deze ongeloofwaardigheid wordt bevestigd door volgende vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing:

"Dit wordt bevestigd doordat u ronduit tegenstrijdige verklaringen aflegde over de problemen die u in Iran ervaren zou hebben. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u twee keer gearresteerd werd door de Nirouye Entezami – over een eventuele ontsnapping sprak u niet –, terwijl u op het Commissariaat-generaal slechts gewag maakte van één enkele arrestatie door de politie: de tweede keer dat u in de problemen kwam was op school toen u gecontroleerd werd door de onderdirecteur en toen slaagde u erin te ontsnappen (Vragenlijst CGVS ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.1; CGVS I, p. 10-12; p. 16). Bovendien verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u twee keer gearresteerd werd tijdens religieuze vieringen terwijl u op het Commissariaat-generaal verklaarde dat u de eerste keer gearresteerd werd toen u vruchteloos op uw vriend wachtte in een gehuurde studio en dat u de tweede keer, toen men een Bijbel aantrof in uw boekentas en toen u kon ontsnappen, op school was (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5; CGVS I, p. 10-11). Hiermee geconfronteerd, herhaalde u onder meer dat u de eerste keer gearresteerd werd en dat u de tweede keer kon ontsnappen. Deze uitleg kan niet weerhouden worden. Een louter vasthouden aan één versie van de feiten kan immers niet als afdoende uitleg voor dergelijke tegenstrijdige verklaringen worden weerhouden. U wierp nog op dat u niet wist wat er vertaald werd (CGVS I, p. 17). Deze repliek is ook niet ernstig. Naast het feit dat u bij het begin van uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal geen opmerkingen had over uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS I, p. 3), verklaarde u immers expliciet dat het verslag u werd voorgelezen in het Farsi en u tekende het voor akkoord (Vragenlijst CGVS ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken; CGVS I, p. 17). Dat u geconfronteerd met het feit dat u tekende voor akkoord verklaarde dat het u werd voorgelezen maar dat u niet wist wat er werd genoteerd, is ook niet afdoende als uitleg. De medewerkers van de Dienst Vreemdelingenzaken die uw verklaringen noteren hebben er immers geen enkele baat bij om uw verklaringen verkeerd te noteren (CGVS I, p. 17). Gelet hierop kan er aan de door u beweerde arrestatie(s) en aan uw beweerde ontsnapping na een routinecontrole op school geen enkel geloof meer worden gehecht.

Dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan de door u beweerde problemen, blijkt ten slotte uit het feit dat u gevraagd werd om binnen de vijf dagen na uw tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal juridische documenten neer te leggen waaruit uw problemen blijken (CGVS I, p. 19; CGVS II, p. 7) maar dat u vooralsnog geen enkel bewijs heeft voorgelegd noch een plausibele verklaring aan het Commissariaat-generaal heeft overgemaakt voor het nog steeds ontbreken ervan. Dat u geen enkel bewijs kan neerleggen terwijl er in uw verklaringen sprake is van een borgstelling, meerdere dagvaardingen en een veroordeling tot een voorwaardelijke straf, is op zijn minst zeer vreemd temeer daar u in Iran een advocaat had (van wie u zich de naam evenwel niet herinnerde (CGVS II, p. 7)) en u beloofde om hem te contacteren om bijkomende documentatie over uw dossier te verkrijgen (CGVS II, p. 7-8)."

Aangaande de tegenstrijdigheden tussen het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en de persoonlijke onderhouden op het Commissariaat-generaal merkt verzoeker in het verzoekschrift op dat dit details betreffen en dat hij heeft uitgelegd waarom bepaalde verklaringen niet geheel coherent waren.

De Raad benadrukt dat de vastgestelde tegenstrijdigheid, met name over het aantal arrestaties waarvan verzoeker voorwerp zou zijn geweest en het feit of hij al dan niet kon ontsnappen, geen betrekking heeft op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit het land van herkomst. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst, *quod non in casu*. Zoals hoger reeds werd opgemerkt werden verzoekers verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Farsi en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Ook bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal formuleert verzoeker geen opmerkingen over zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, CGVS I, p. 3). Meer nog, verzoeker erkent er uitdrukkelijk dat het verslag hem in het Farsi werd voorgelezen (administratief dossier, CGVS I, p. 17). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de notities van de persoonlijke onderhouden geen correcte of volledige weergave zouden zijn van het verloop van deze persoonlijke onderhouden, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. De Raad benadrukt nog dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing delen van verklaringen als details te kwalificeren teneinde zijn vluchtrelaas geloofwaardig te laten schijnen.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hem niet kan worden verweten dat hij geen bijkomende documenten kon verkrijgen omdat dit niet noodzakelijk is voor de toekenning van internationale bescherming, dient te worden benadrukt dat verzoeker doorheen zijn administratieve procedure op verschillende ogenblikken werd gewezen op het belang van documenten. Zo werd reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken benadrukt: *“U moet steeds de waarheid vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen. Geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen. U moet zo mogelijk documenten voorleggen die uw identiteit, herkomst, reisweg en de door u aangehaalde feiten aantonen. U moet alle stukken die u in uw bezit hebt voorleggen. U mag geen documenten achterhouden. U moet zo mogelijk de originele documenten voorleggen. U moet al het mogelijke doen om stukken te bekomen.”* (zie ‘vragenlijst’ DVZ, voorafgaand advies). Tijdens zijn beide persoonlijke onderhouden op het Commissariaat-generaal werd verzoeker gevraagd om documenten over te maken aan het Commissariaat-generaal (administratief dossier, CGVS I, p. 19 en CGVS II, p. 7). Dat verzoeker dit tot op heden nalaat en bovendien geen enkele verschoning bijbrengt voor het ontbreken van deze stukken, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers, in het licht van de plicht tot medewerking, redelijkerwijs worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen, nu informatie over zijn relaas van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Verzoeker maakt dan ook geenszins aannemelijk dat hij voldoende inspanningen heeft ondernomen om de nodige documenten te vergaren die zijn relaas kunnen ondersteunen.

2.3.5.2.7. De Raad treedt de commissaris-generaal voorts bij waar deze aangaande verzoekers beweerde voortgezette geloofsactiviteiten op pertinente en uitvoerige wijze motiveert als volgt:

“Dat er aan uw geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kan worden gehecht vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde voortgezette (beperkte) geloofsactiviteiten in Europa. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers ook aan uw motivatie om zich in Griekenland te laten dopen en om in België één keer een kerk te bezoeken geen geloof meer worden gehecht. Er kan dan ook besloten worden dat u zich om opportunistische redenen (online) in het christendom verdiept en christelijk geïnspireerde boodschappen op uw Facebookprofiel plaatst.

In dit verband kan nog opgemerkt worden dat er vraagtekens kunnen geplaatst worden bij uw beweerde doopsel twee jaar geleden in Griekenland (CGVS I, p. 3; p. 14-15). Immers, het door u neergelegde attest d.d. 18 februari 2020 dat volgens u uw doopsel zou moeten staven (CGVS II, p. 4) vermeldt enkel dat u vijftien uur Bijbelstudie volgde – u beweerde gedurende twee à drie maand om de twee dagen anderhalf uur les gevolgd te hebben (CGVS II, p. 6) – en maakt nergens gewag van een doopsel. U werd gevraagd om binnen de vijf dagen na uw tweede persoonlijk onderhoud alsnog een attest neer te leggen waaruit ondubbelzinnig blijkt dat u gedoopt bent en waarin de data van uw doopsel vermeld

staan maar er dient vastgesteld te worden dat u geen doopselattest heeft neergelegd noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan. Dat u enerzijds wel uw deelname aan een vijftien uur durende Bijbelopleiding kon aantonen, maar dat u uw doopsel niet ondubbelzinnig kon aantonen, is bevreemdend. Bovendien is het opmerkelijk dat u zich als zelfverklaarde katholiek zou laten dopen in een baptistische kerk (die volgens u toch katholiek was). Immers, in weerwil van uw beweringen blijkt de kerk die u consequent de 'George-kerk' noemde (i.e. The Voice of Truth) niet katholiek te zijn (CGVS I, p. 15; CGVS II, p. 4; p. 12).

Dat u (de oprechtheid van) uw beweerde bekering niet aannemelijk heeft gemaakt, blijkt tevens uit het zeer merkwaardige feit dat u sinds uw aankomst in België tot aan uw tweede onderhoud, i.e. in meer dan drie maanden tijd, amper één keer een kerk bezocht heeft. U antwoordde, gevraagd naar uw geloofsactiviteiten in België, dat u nog geen lid bent en dat u nergens naartoe geweest bent. U ging wel een keer naar een kerk maar alle mensen spraken er Frans en u werd genegeerd (CGVS I, p. 16; CGVS II, p. 12). Dat het vervoer moeilijk is en dat uw opvangcentrum afgelegen is, is geen overtuigende uitleg voor uw ontbrekende kerkgang: er zijn immers verschillende katholieke kerken in de buurt van Hotton. Dat u in België, ofschoon religie een gemeenschapsgebeuren is, geen geloofsactiviteiten in gemeenschap ontwikkeld heeft noch overtuigende pogingen heeft ondernomen om aan een dergelijk gemeenschapsgebeuren deel te nemen, tast aanzienlijk (de oprechtheid van) uw beweerde geloofsovertuiging aan.

Gelet op het voorgaande heeft u niet aangetoond in Europa vanuit een oprechte overtuiging christelijke activiteiten te hebben ontwikkeld. U heeft bijgevolg evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

Het feit dat u in Griekenland beperkte geloofsactiviteiten heeft gehad en het feit dat u bewijzen kan neerleggen dat u op sociale media christelijk getinte boodschappen plaatst en lid bent van een christelijke instagram- en telegramgroep waar teksten worden gedeeld (CGVS II, p. 11-12) doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Dat u dergelijke beperkte geloofsactiviteiten heeft, wil immers niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige en oprechte bekering. Uw geloofsactiviteiten dienen ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Betreffende deze geloofsactiviteiten kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Hier kan volledigheidshalve nog toegevoegd worden dat uw Facebookpagina niet openbaar staat waardoor er quasi niets te zien is van uw christelijke berichten, hetgeen u ook bevestigde (CGVS II, p. 11), en dat, aangezien u niet aangetoond heeft vanuit een oprechte overtuiging christen te zijn en christelijke boodschappen op uw sociale media te plaatsen, het voor u onoverkomelijk zou zijn om deze christelijk getinte boodschappen bij terugkeer naar Iran van uw sociale media te verwijderen."

Aangaande het gegeven dat hij in België thans niet naar de kerk gaat, merkt verzoeker in het verzoekschrift op dat hij geen enkele officiële taal van België spreekt en er in Hotton geen kerken zijn waar de mis in het Perzisch wordt gegeven. Verzoeker benadrukt voorts dat hij zijn religie online beleeft, hetgeen in de huidige tijden en omstandigheden geen onlogische keuze is. De Raad bemerkt dat, zelfs zo geloof zou worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij geen kerkdiensten kunnen bijwonen in België omwille van de taalbarrière en hij zijn geloof voornamelijk online belijdt, deze argumentatie geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker *quasi* geen enkele basiskennis vertoont over het christendom, hij geen enkel bewijs voorlegt van zijn doopsel in Griekenland, dat hij Bijbelstudie heeft gevolgd in een niet-katholieke kerk en dat hij geen geloofsactiviteiten heeft ondernomen in de landen buiten Iran.

Zo verzoeker in het verzoekschrift verder beargumenteert dat het veruitwendigen via digitale kanalen een blijvend spoor nalaat dat men aanhanger is van de christelijke religie en dit voldoende is om te behoren tot een religieuze groep en om een bekering vast te stellen, slaagt hij er andermaal niet in afbreuk te doen aan voormelde motieven van de bestreden beslissing. De Raad treedt de commissaris-generaal bij en is van oordeel dat, gezien verzoeker blijkens het voorgaande kennelijk ongelooftwaardige

verklaringen aflegde omtrent zijn beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen in Iran, verzoekers beperkte religieuze activiteiten in België, zijn beperkte activiteiten op de sociale media en het online verdiepen in het christendom klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het ongeloofwaardige karakter van verzoekers relaas inzake zijn bekering en problemen in Iran oordeelt de Raad derhalve dat verzoekers religieuze activiteiten in Europa een louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie (administratief dossier, stuk 6, map 'Landeninformatie', stuk 5, COI Focus "*Iran. Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten*" van 30 maart 2020) dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van (al dan niet bekeerde) personen die vanuit Europa terugkeren naar Iran. Zij schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet over het algemeen weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran, die aldaar geen christelijke activiteiten voeren, die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben, die reeds gekend staan en die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Er dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, het bestaan van dergelijke risicofactoren in zijn hoofdte in het geheel niet aantoonde of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat hij zou zijn bekeerd tot het christendom, hij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van zijn activiteiten in België en op sociale media en van zijn beweerde online bestudering van het christendom, en hij maakt hoe dan ook niet aannemelijk dat hij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten of omgeving zou staan. Verder kan nog worden opgemerkt dat er *in casu* en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van zijn (beperkte) activiteiten in Europa en op de sociale media, redelijkerwijze mag worden verwacht dat, voorafgaand aan een terugkeer, berichten op sociale media worden verwijderd.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen, dat hij zich aldaar als christen zal manifesteren en dat hij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door zijn omgeving en/of zijn autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat hij ingevolge hiervan zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd.

Derhalve is verzoekers uitgebreide verwijzing naar informatie over de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd – het rapport "*Country of Origin Information Centre, Iran: On Conversion to Christianity, Issues concerning Kurds and Post-2009 Election Protestors as well as Legal Issues and Exit Procedures*" van februari 2003, het rapport "*UK Home Office. Country of Origin Information Report - Iran*" van 16 januari en het rapport op RefWorld – voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hiertoe, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.5.2.8. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog beargumenteert dat het Commissariaat-generaal zich enkel op zijn unilaterale geloofswaardigheidscriteria en beweringen steunt en verder enkel elementen aanhaalt die hij zou putten uit de informatie waarover hij beschikt zonder mee te delen waar hij deze zou halen, dient vooreerst te worden benadrukt dat de commissaris-generaal zich bij de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming heeft gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen. Het loutere feit dat verzoekers verklaringen onaannemelijk, niet-doorleefd en/of ongeloofwaardig worden bevonden, betekent niet dat de commissaris-generaal één of ander unilateraal geloofswaardigheids criterium zou vooropstellen waaraan verzoeker zou moeten voldoen teneinde zijn vluchtrelaas aannemelijk te maken. Indien verzoekers vluchtrelaas afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, dient verzoeker echter wel *in concreto* uiteen te zetten waarom in zijn persoonlijk geval zijn situatie anders is dan hetgeen normalerwijze kan worden verwacht. De ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan immers ook blijken uit onaannemelijke, vage of niet-doorleefde verklaringen. Verder dient te worden benadrukt dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de informatie in het administratief dossier. Het administratief dossier bevat een map 'Landeninformatie' (stuk 6) waarin diverse rapporten en artikelen te vinden zijn waarop de commissaris-

generaal zich heeft gesteund voor het nemen van de bestreden beslissing (COI Focus Iran: Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten" van 30 maart 2020 (update); Australian Government Department of Foreign Affairs and Trade: DFAT Country Information Report Iran van 14 april 2020; het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken: Algemeen ambtsbericht Iran van februari 2021). Het enkele gegeven dat de commissaris-generaal niet expliciet refereert aan de precieze rapporten en/of artikels, kan niet volstaan om te besluiten tot verzoeker, die een recht op inzage heeft in het administratief dossier, geen kennis zou hebben kunnen nemen van de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich heeft gestoeld voor de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming en het nemen van de bestreden beslissing.

2.3.5.2.9. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift voorts opmerkt dat geen rekening is gehouden met het feit dat hij verward en ernstig getraumatiseerd is door hetgeen er is gebeurd, benadrukt de Raad dat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar dat toch redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij bij machte is om voor de diverse asielinstanties een juist, precies en waarheidsgetrouw relaas weer te geven en dat hij in iedere fase van het onderzoek nauwkeurige, duidelijke, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, slaagt verzoeker er echter niet in de door hem voorgehouden feiten geloofwaardig voor te stellen. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van een trauma in zijn hoofd kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan getraumatiseerd te zijn, laat staan dat hij aantoont dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens het gehoor voldoende verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoeker noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat het persoonlijk onderhoud op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerd trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

2.3.5.2.10. Uit het enkele gegeven dat verzoeker iemand is die tot de middenklasse behoort en hij het financieel niet slecht stelde in Iran, kan – in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift voorhoudt – niet worden besloten dat verzoeker daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koestert. Immers, dergelijke vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke.

2.3.5.2.11. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) wat betreft het feit dat verzoeker zijn legerdienst nog niet heeft gedaan, vooreerst kan worden opgemerkt dat hij Iran heeft verlaten als minderjarige waardoor hij zijn legerdienst nog niet kon doen; zo verzoeker verklaarde dat hij weliswaar zijn land wil dienen maar niet als christen wil meebidden met moslims moet worden opgemerkt dat aan (de oprechtheid van) zijn bekering geen enkel geloof kan worden gehecht waardoor uit niets blijkt dat hij zijn legerdienst bij terugkeer niet zou kunnen doen, ook uit de beschikbare informatie blijkt niet dat het loutere feit dat hij zijn dienstplicht nog niet heeft vervuld aanleiding zou geven tot een nood aan internationale bescherming en (ii) wat betreft verzoekers illegaal vertrek uit Iran moet worden opgemerkt dat men hiervoor in de praktijk enkel een boete ontvangt, zodat hieruit ook geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.5.2.12. Verzoeker hekelt in het verzoekschrift dat het CGVS zich – naast de vastgestelde ongeloofwaardigheid – niet de vraag stelt of het bestaan van een vrees voor vervolging kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden. De Raad merkt evenwel op dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerd bekering en de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid; elementen die verzoeker naar voor schuift als redenen waarvoor hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Nergens in het verzoekschrift wordt bovendien verduidelijkt welke 'vaststaande gegevens' in zijn hoofd mogelijk aanleiding zouden kunnen geven tot een nood aan internationale bescherming. Ook uit de notities van de persoonlijke onderhouds van verzoeker kunnen geen dergelijke elementen blijken.

2.3.5.3. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.5.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, hetgeen allerm minst het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoeker brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS twee maal uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig was. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de

beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET